ცნობის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

დამატების № 183. კვირა, 11 იანვარი 1904 წ. გაზეთის № 2376.

უპატრონო

ერთ დილას ოთხმოცი წლის მდიდარ მემამულეს, კნეინას გაახსენდა, რომ „უპატრონო და იმის სახლში სამადლოდ გაზრდილი“ ნუცა უკვე ჩვიდმეტის წლისა შესრულდა, გათხოვების დრო დაუდგა და, მაშასადამე, საჭირო იყო ქათმების მოსავლელად სხვა უპატრონო ეშოვნა და ნუცასთვის კი, დაპირებისამებრ, საქმრო მოეძებნა და მზითევიც მოემზადებინა. კნეინას მოგონება მოგონებადვე დარჩა, „უპატრონო და სამადლოდ გაზრდილი“ ნუცა კი ჩვეულებრივ ისევ საქათმოს გამგისა და კრუხ-წიწილების მომვლელის მოვალეობას ასრულებდა.

კნეინას სახლში ყველაზე ადრე ნუცა დგებოდა. ირაჟრაჟებდა თუ არა, თავის პაწაწინა და კიბის ქვეშ ჩაჭედილ ფიცრულ ოთახიდან გამოვიდოდა, საქათმიდან ბატებს, ქათმებს და იხვებს გამოუშვებდა, იქვე ჩამომდინარე რუზე წყალს დაალევინებდა და თვითონაც ეზოს გვერდით პირს დაიბანდა ხოლმე. შემდეგ წკეპლასა და ჭრელ ხელცახოცში გამოკრულს ყველსა და პურს იღლიის ქვეშ ამოიდებდა და ბატის ჭუკებსა და ქათმის წიწილებს იქვე სახლის უკან დიდ ვენახში გარეკავდა ხოლმე. იქ, სადმე კაკლის ქვეშ ან ვაზებ შუა მოკეცილი იჯდა და მთელ დღეს კნეინას მოჯამაგირეებისთვის წინდებს და პაჭიჭებს ჰქსოვდა. შუადღისას სახლის დიდ ეზოზე ერთხელ კიდევ საჩქაროდ გაირბენდა ხოლმე, მხოლოდ იმიტომ, რომ ქათმებისათვის ნაკმაზი დაეყარა, საბუდრებიდან კვერცხები ამოელაგა, თავის ხვედრი ყველი და პური მიეღო და შემდეგ ისევ წიწილებისთვის მიეხედნა.

ვენახში დილიდან საღამომდის ისმოდა „უპატრონოს“ ყვირილი:

— ჰაია! ჰაია! ჰაია!

საღამოჟამზე ფეხშიშველა და კაბა აწეული საბუდრებში ახალ ბზეს ჰყრიდა, საქათმეს ჰგვიდა და როცა შიგ ფრინველებს დაამწყვდევდა, სამზარეულოდან ისევ ყველსა და პურს გამოიტანდა და თავის ოთახში ძვრებოდა. იქიდან მხოლოდ მეორე დილით ლა გამოდიოდა. ცუდ დარში მთელი დღე შინ იჯდა და დილიდან საღამომდის ბუმბულს არჩევდა.

ყველა ნაწუშარს ეძახდა... „უპატრონოს“ დედა, როგორც ამბობდნენ, ნუცასავით უპატრონო იყო და სამადლოდ კნეინამ გაზარდა, მაგრამ არ გაათხოვა, რადგან ვილაცასთან შესცდა. უმამო ნუცა იმ ოთახში დაიბადა და მშობიარეც იქ გადაიცვალა, სადაც უპატრონო მექათმემ ჩვიდმეტი წელი გაატარა.

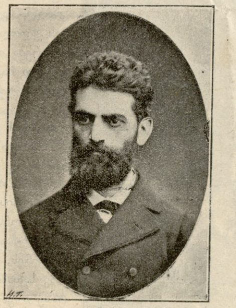

პროფესორი მელიქიშვილი

(30 წლის იუბილეის გამო)

სხვა მოსამსახურეთა ცხოვრებაში ნუცა არასდროს არავითარ მონაწილეობას არ იღებდა. არავის ახსოვდა, რომ ჩვიდმეტი წელიწადი იმათ გვერდით, იქვე, კიბის ქვეშ განმარტოვებით, მარტოდ-მარტო და ყველასგან მივიწყებული უბრალო მექათმე და უპატრონო ნუცა სცხოვრობდა. იმისი არსებო[illegible] უკანასკნელ[illegible] მხოლოდ მზარეულმა სოსიკომ[illegible] [illegible]არნარს, ლე [illegible] [illegible]ო, ხორც- [illegible] თმა და ლამაზ[illegible]ერი თვა- [illegible]ებთან, შესვლა!

[illegible] № 182.

ფად მოსიარულე ნუცამ რამდენჯერმე იმათი ორ-აზროვანი ღიმილი შენიშნა, მაგრამ, როგორც ყველას და ყოველთვის პასუხს არ აძლევდა, თანხმობის ან უთანხმობის ნიშნად თავს უქნევდა და ისევ ქათმებისკენ მიეჩქარებოდა.

გაზაფხულზე კნეინა გადაიცვალა. მაშინვე საიდანღაც განსვენებულის რამდენიმე ნათესავ-ნაცნობი მოვიდა. კნეინა დამარხეს და ნამდვილ მემკვიდრეთა მოლოდინში სახლის ზევითა სართულში დასახლდნენ. ერთის თვის შემდეგ დაობლებულ სახლს ქალაქის ეტლით ორი ხან-გადასული გასათხოვარი ქალი და ოც-და-ხუთის წლის კაცი მოადგნენ. სამივენი კნეინას ახლო ნათესავი და მემკვიდრენი იყვნენ. რამდენისამე დღის შემდეგ ნუცამ ბაღში მოსეირნე ახალი ბატონები დაინახა. ხელი-ხელ გაყრილი ქალები წინ მიდიოდნენ. ნუცა კაკალს ამოეფარა, დამალვა უნდოდა, მაგრამ რა დაინახა, რომ ბატონები პირ-და-პირ კაკლისკენ მოდიან, უცებ გამოვარდა, ვაზებში შეერია და ახალ ყლორტების მტვრევითა და ხმაურობით ღობისკენ გაიქცა. ქალებს შეეშინდათ, ერთხმად შეჰკივლეს, ბატონი კი გაქცეულს ნუცას გამოედევნა.

— შენ, ეი! შენ, ეი! შედექი მეთქი, გესმის, შედექ[illegible] მეთქი!

ნუცა შედგა.

— აქ მოდი!—უბრძანა ბატონმა და ხეივანში მდგომ ქალებისაკენ წავიდა.

ნუცა გაუბედავად უკან გაჰყვა, შორიახლო გაჩერდა და მიწას დააცქერდა.

— შე-ენ ვინა ხარ?—ჰკითხა ბატონმა.

ნუცა სდუმდა, შეეშინდა, შერცხვა, გაწითლდა და გულმა ფანცქალი დაუწყო.

— რა გქვიან?—ჰკითხა ერთმა ქალმა.

— შენ გეკითხებიან?—მოაგონა მეორემ და ლორნეტით სინჯვა დაუწყო.

— შენი სახელი?

— ნუცა...—ძლივს წარმოსთქვა მექათმემ და გაქცევა დააპირა.

— დაიცა, სად მიხვალ!.. აქ რა გინდა?—განაგრძო ბატონმა.

— არაფერი...

ერთმა ქალმა მეორეს რუსულად რაღაც უთხრა, შემდეგ ორივემ კოტეს შეხედეს, მერე ნუცა აათვალ-ჩაათვალიერეს, ისევ რაღაცა სთქვეს და ყველამ გაიცინა.

— სადაური ხარ, ვისი ხარ?—დაიწყო ისევ ბატონმა.

— მე... მექათმე ვარ...

— ვისი?

— ქალბატონისა...

ქალებმა ამოიოხრეს, ბატონს გაუკვირდა.

— ჩემთვის შენზე არაფერი უთქვამს.

სიჩუმის შემდეგ ისევ რუსულად დაიწყეს ლაპარაკი, თავჩაკიდული და გასაქცევად მომზადებული ნუცა ერთხელ კიდევ გასინჯეს და გაიცინეს.

ბატონ[illegible] — კარგი, წადი.—ნება დართო ბატონმა და სირბილით [illegible]ალ ნუცას, იმის ფეხებს, მოშრიალე მოკლე კაბას და გაკი[illegible]ვნილ თმას თვალი გააყოლა.

თავი შეუთავგრე. ცოტა სიჩუ[illegible] [illegible]შემდეგ, ოთგორც იყო, ვთ-

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ორის დღის შემდეგ ხეივანში მიმავალ ნუცას ვაზებიდან გამოსული ბატონი შეხვდა.

— დაიცა, სად მიხვალ?

ნუცა შედგა და ისევ თავი დახარა.

— სად მიხვალ?

— ბატებთან...—ჩურჩულით მიუგო ნუცამ და წასვლა დააპირა.

— დაიცა. რამდენი ხანი იყავ კნეინასთან?

— არ ვიცი...

— რამდენი წლისა ხარ?

— არ ვიცი...

— ამ სახლში ხომ არ დაიბადე?

— დიაღ...

— თვრამეტის წლისა იქნები?

— დიაღ...

— პატარაობიდანვე ქათმებს უვლი?

— დიაღ..

— კნეინა გასათხოვრად გზდიდა, არა? ხმა ამოიღე, რისა გრცხვენიან? მაშ არ იცი? გათხოვება არ გინდა? სთქვი რაღა, გინდა გაგათხოვო?

— არ ვიცი...

— მაშ საქმრო რომ გიშოვნო და მზითევიც მოგცე.... დაიცა, სად მიხვალ?—და გაქცეულს ნუცას დაეწია, ხელში ხელი წაავლო, ახლო მიიზიდა, ნიკაპი აუწია და სირცხვილით აწითლებულს ლოყებსა და შეშინებულ თვალებში ჩააცქერდა.

— რათ მირბიხარ, ჰა? რათ მერიდები? ჩემი რათ გეშინიან?—ღიმილით ეკითხებოდა ბატონი და შიშით გონება-და-

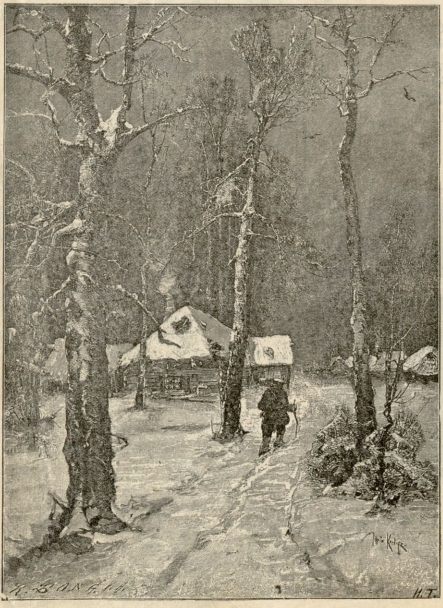

ზამთარი.—სურათი კლევერისა.

რგულ „უპატრონოს“ ამხნევებდა და არიგებდა:—ჩემი ნუ გ

ნიან... არაფერს გიზამ... აბა რა შენი საქმეა ქათმები? დ

შემდეგ ზევით ამოდი. ჩაის შემოი[illegible]ან, ტანისამოსს გ

წმენდავ... ქალბატონებს ემსახურები. ტანისამოსი უნდა გამოიცვალო, თორემ... ფეხშიშველა ნუ დადიხარ. აი, ყველაფერი იყიდე.—თუმნიანი ძალით ჩაუდო მთრთოლვარე ხელში და წავიდა.

ნუცა იმავ ადგილზე დიდხანს იდგა. ორი წიწილა დაკარგა, შინ გვიან დაბრუნდა და საქათმეც დაუგველი დარჩა. ერთის კვირის შემდეგ თავის ახალ ტანისამოსით ახალ მოვალეობის ასრულებას შეუდგა. ათასნაირ მაგიდებით, სარკეებით, ხალიჩებით და სკამებით გაჭედილ ოთახში სიარული არ იცოდა, წამ-და-უწუმ ჭურჭელს ამტვრევდა, სკამებს აქცევდა, ლაპარაკს ვერ ახერხებდა, ჩურჩულებდა და ერთის ნივთის მაგივრად მეორე მიჰქონდა. ქალბატონები დასცინოდნენ, ბატონი ამხნევებდა, სხვა მოსამსახურეთ იმისი დაწინაურება შურდათ. თითქმის ყველა აჯავრებდა, ქათმების მოურავს ეძახდნენ და გასაჯავრებლად ურჩევდნენ:

— წადი ისევ ქათმებს მიჰხედე.

— მაგან ბატონის ოთახი კი არა, საქათმე უნდა დაგავოს.

ნუცას რცხვენოდა, ტიროდა, ისევ ქათმებთან დაბრუნება უნდოდა, მაგრამ ბატონი არ უშვებდა, სხვა რამეზედ ელაპარაკებოდა, ბევრ რამეს ჰკითხავდა, ბევრ რამეს ურჩევდა, თმებს, ტანს და პირისახეს უქებდა და როცა ნუცა პასუხად მხოლოდ სდუმდა, წელზე ხელს ხვევდა, შემკრთალ თვალებში ჩასცქეროდა და ღიმილით უჯავრდებოდა:

— რატომ ხმას არა მცემ, ჰა? რათა გრცხვენიან, რისა გეშინიან?

ნუცა უფრო წითლდებოდა, სირცხვილით იწოდა და განთავისუფლება უნდოდა, მაგრამ ბატონი არ უშვებდა და არიგებდა:

— დაიცა, აბა, სად მიეჩქარები? როცა უფროსი გელაპარაკება, პასუხი უნდა მისცე. ხმა ამოიღე, შენ გეუბნები!

ერთ დილას ნუცამ, ჩვეულებრივად ბატონის ოთახში გაწმენდილი ტანისამოსი შეიტანა და ფეხ-აკრებით უკანვე წამოვიდა, მაგრამ ბატონმა გაიღვიძა, დაუძახა, ძალით საწოლზე დაისვა და ლაპარაკი დაუწყო. ნუცა პასუხს არ აძლევდა, წამდა-უწუმ იწევდა, ადგომა უნდოდა, მაგრამ ბატონი არ უშვებდა, წელზე ხელი მოჰხვია, ორივე ხელი დაუჭირა, უკან გადასწია, ლოგინზე გადააქცია და ჩუმის ხმით ლაპარაკი განაგრძო. ნუცა გაინაბა, აღარაფერი ესმოდა, გულის ფანცქალით და შიშით რაღაც საშინელებას ელოდა და... თავის ტუჩებზე ბატონის ულვაშების მიკარება იგრძნო. ხმა არ ამოიღო; მაგრამ თავის სუსტის ღონით ბატონის მკლავებიდან განთავისუფლება სცადა, ფართხალებდა და პირისახეს ბატონის ტუჩებს არიდებდა.

— დაიცა... ნუ გეშინიან.—უთხრა ბატონმა და კარებისაკენ წავიდა.

ნუცა წამოხტა, მეორე კარებიდან აივანზე გავარდა, საჩქაროდ კიბეზე დაეშვა და საღამომდის ვაზებ შუა ბალახებში იწვა.

ორის დღის შემდეგ ქალბატონები ეტლში ისხდნენ და ბატონს ეთხოვებოდნენ. ნუცა დაიბარეს, ღიმილით აათვალ-ჩაათვალიერეს, ბატონს რუსულად რაღაც უთხრეს, გაიცინეს, ნუცას თითო მანეთი აჩუქეს და წავიდნენ. იმავ საღამოს ბატონის ყველა მოსამსახურენი გაღმა გორაზე აშენებულ ძველ ეკლესიაში წავიდნენ. მთელი სოფელიც იქ გაიკრიბა. ღამე იქ უნდა გაეთიათ, რადგან მეორე დღეს დღეობა იყო. მთელ სახლში მარტო ნუცა და ბატონილა დარჩნენ.

ნუცა ვერსად წავიდოდა, რადგან ბატონისთვის ჩაი უნდა მოემზადებინა.

დაღამდა. ნუცა სამზარეულოში ადუღებულ სამოვრის წინ იჯდა და ღია ფანჯრიდან ვენახს გადასცქეროდა. ბაღიდან ახლად მოთიბულ ბალახის და კაკლის ფოთლების მძიმ[illegible] სუნი მოდიოდა. ზაფხულის თბილი ჰაერი ოდნავ ირხე-

[illegible]ა თუთის ხეების ფოთლებს არხევდა, ვაზებ შუა

[illegible]ქა-იქ ჩამალულ ფრიწვილიბს აღვიძებდა. რუ-

[illegible]ი ოდნავ ჩუხჩუხ-

Доз. ценз. Тифлисъ, 31 декабря 1903 г. Электропеч. груз. изд. т—ва.

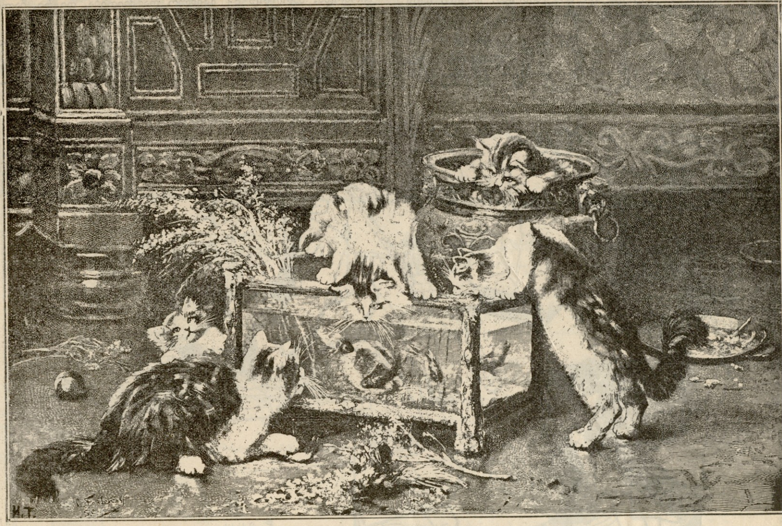

მოულოდნელი უბედურება.—სურათი ნუშერისა.

ნიავისაგან გაღვიძებულ ფრინველთა ფრიალი მოისმოდა ფოთლებ შუა. სადღაც შორს, ჭალის ბოლოში, ჭოტი კიოდა. გაღმა გორიდან ღამის მთეველთა ტაშის და დაირის არეული ხმა ისმოდა. იქვე მოსჩანდა აქა-იქ ხეებ შუა მოციმციმე ცეცხლი. ნუცა მაგიდაზე ნიდაყვ დაყრდნობილი იჯდა, ხან გაძლიერებულს და ხან მიმქრალ ცეცხლებს და იმის წინ გადაჭიმულ ბნელ სივრცეზე უფრო ბნელს ვენახს და უშველებელ ხეებს უყურებდა, წყლის ჩუხჩუხს, ფოთოლთ და ფრინველთ შრიალს, ტაშის და დაირის ხმას ყურს უგდებდა.

უცებ იგრძნო, რომ იგი მთელს ქვეყანაზე სრულიად მარტოდ-მარტოა, რომ იგი მეტია, უპატრონო, ყველასაგან დატანჯულ-დაჩაგრული, ყველას შეუძლიან იმისი დაბრიყვება და გამოსარჩლება კი—არავის. ყელში რაღაც მოაწვა, მხრებმა ტოკვა დაუწყეს, მთელი ტანი აუძაგძაგდა და თვალებიდან ღაპა-ღუპით ცრემლები ჩამოსცვივდა. ჩამქრალს სამოვარს შიშინი გაჰქონდა. ჭრაქი სუსტად ანათებდა. მთელ სახლში სიჩუმე იყო. ნუცა კი ისევ იმ ადგილას გაუნძრევლად იჯდა, ისევ ვენახს და ჩაბნელებულ კაკლებს გადასცქეროდა და ჩუმად ტიროდა.

ზევით იატაკმა დაიჭრიალა, ფეხის ხმა მოისმა. ნუცა წამოხტა, ცრემლები მოიწმინდა და ყური დაუგდო. მოაგონდა, რომ ბატონი ჩაის უცდის და შეკრთა, შეშინდა, საჩქაროდ ჭრაქი ჩააქრო, თავის ოთახში შევარდა, ლოგინზე მიწვა, გაინაბა და გულის ფანცქალით რაღაცას ელოდა. ცოტა ხნის შემდეგ კიბემ ჭრიალი დაიწყო, ბატონი ნელისა და ფრთხილის ნაბიჯით დაბლა ჩამოვიდა, სამზარეულოში შეიხედა და შემდეგ ნუცას ოთახისკენ გამობრუნდა. ფეხაკრებით მოდის... თან-და-თან ახლოვდება... კარებთან გაჩერდა, შემოაღო, შემოიხედა და...

— ნუცა!—გაისმა ბატონის ჩუმი და მთრთოლვარე ხმა.

ნუცა გაინაბა, სუნთქვა შესწყვიტა, თავი მოიმძინარა და თვალები დახუჭა. შორიდან ტაშის კვრა, დაირის ხმა და წყლის ჩხრიალი ღა ისმოდა. სიჩუმის შემდეგ თავის ყურთან ბატონის ქშენა მოესმა, ხელზე სხვის მძიმე და ცხელი ხელი იგრძნო... სულის განაბვას ველარ გაუძლო, ჰაერი უნდოდა და... შეჰკივლა, წამოხტა და კარებისაკენ გაექანა, მაგრამ ბატონმა გზა გადაუღობა.

— რატომ ჩაი არ მოგაქვს?

— ეხლავე... მოვიტან... ...ონარს, ბატონ

— ჩქარა.—და ისევ ზევით ავიდა. ..., ხორც-

ნუცამ ჩაი აიტა... თძა და ლამაზ გამ...ერი თვა-

...ებთან, შესვ... № 182. თავი

მაგრამ ბოლოს გაბედა, კარები ფრთხილად გააღო და შევიდა. ოთახში ბნელოდა, სკამს დაეჯახა, მაგიდა ძლივს იპოვნა, ზედ ჩაი დადგა და ჩქარის ნაბიჯით უკანვე წა[...]ოვიდა, მაგრამ კარებში ბატონი დაჰხვდა. ნუცა ისევ აივნის კარებს ეცა, მაგრამ ისიც დაკეტილი იყო. კუთხეში გაჩერდა, უნდოდა დაეყვირა, მაგრამ ხმას არ იღებდა და მობუზულ-გაშეშებული თავისკენ მომავალ ბატონს უყურებდა. ცოტა ხნის შემდეგ სუსტი და სამადლოდ გაზდილი ნუცა ბატონის მკლავებზე ესვენა. არ ეწინააღმდეგებოდა, მხოლოდ ჩუმის ტირილით ეხვეწებოდა:

— თქვენი ჭირიმეე-ე-ეთ.... თქვენ გენაცვალეეე-ეთ.... თქვენი ჭირიმეე-ე-ეთ...

ბატონის ოთახიდან შუაღამისას გამოვიდა, ბარბაცით კიბეზე ჩავიდა და თავის ოთახთან გაჩერდა. გაღმა დაირის და ტაშის ხმა მისწყდა. მხოლოდ ორგან ენთო ცეცხლი. აღარც ნიავი ჰქროდა. ფრინველებიც მიყუჩდნენ. წყალი განუწყვეტლივ ჩუხჩუხებდა და დროგამოშვებით შორიდან ძაღლის ყეფა მოისმოდა. მთების უკანიდან მოწითანო მთვარე ამოსულიყო და ნახევრად კაკლის ფოთლებით ღაფარულ იქაურობას სუსტად ანათებდა. ირგვლივ ყოველივეს თხელი ნისლი გადაჰკროდა. ნუცა დიდხანს იდგა ერთ ალაგას, მიწას დაჰყურებდა და ფიქრობდა. შემდეგ ოთახში შევიდა, ტახტზე ჩამოჯდა, ხელები მუხლებზე დაიწყო, დიდი, უმოძრაო და უაზრო თვალებით კუთხეს დააცქერდა და სიბნელით, მარტოობით, უსაზღვრო შიშით და სირცხვილით შებოჭილი მამლის ყივილამდის არ განძრეულა.

მეორე დილას ბატონს ჩაი აღარ აუტანა, მთელი დღე შინ იჯდა. მხოლოდ საღამოზე გამოვიდა და ფრთხილად, ქურდულად სამზარეულოსკენ წავიდა. აქეთ-იქით იხედებოდა, ხმაურობას ყურს უგდებდა და რომ არავინ შეხვდა, საჩქაროდ ყველი და პური მოიტეხა და ისევ თავის ოთახისკენ გაიქცა. საღამოზე ბატონთან დაუძახეს, მაგრამ განგებ თავი მოიავადმყოფა და ორი დღე ლოგინში იწვა. მესამე დღეს დილით თვითონ ბატონი ჩამოვიდა, მაჯა გაუსინჯა, რაღაც დაალევინა და საღამოზე ისევ დაიბარა. ნუცამ ჩაი აუტანა. ბატონმა კარები დაუკეტა და ოთახიდან რიჟრაჟზე გამოუშვა. ამის შემდეგ ბატონი საღამოობით ჩაის მხოლოდ მაშინ თხოულობდა, როცა ყველგან და ყველას უკვე ეძინა. მხოლოდ ნუცა სამზარეულოში ჩამქრალ სამოვართან იჯდა და ბატონის ბრძანებას ელოდა. ზევიდან რომ იატაკს დააკაკუნებდნენ, დაღლილ-დაქანცუ[...] „უპატრონოს“ ბატონის ო[...]ში ჩაი აჰქონდა, ბნელ კუ[...] კიბ[...] წამოვიყვირე:—საზიზღარი-მეთ[...]ავებს და სანთ[...] თავი შევიმაგრე. ცოტა სიჩუმის შემდეგ, როგორც იყო, ...

დღისით თავის ოთახიდან იშვიათად გამოდიოდა, ყველას ერიდებოდა, ყველასი რცხვენოდა და ეშინოდა. მთელი დღე ...ფირივით იმალებოდა; ყველას განზე უვლიდა და თუ ვინმე ...ელაპარაკებოდა, ყურებამდის წითლდებოდა, თავს დაბლა ღუნავდა, პასუხს არ აძლევდა და შეშინებული თავის ოთახში მირბოდა. მხოლოდ იქ შეეძლო დამშვიდება, ფიქრი, ბალიშებ და საბან ქვეშ დამალვა და თავისუფლად ტირილი.

(შემდეგი იქნება)

მ. ადამაშვილი.

ქუთაისის საურთიერთო კრედიტის ბანკში

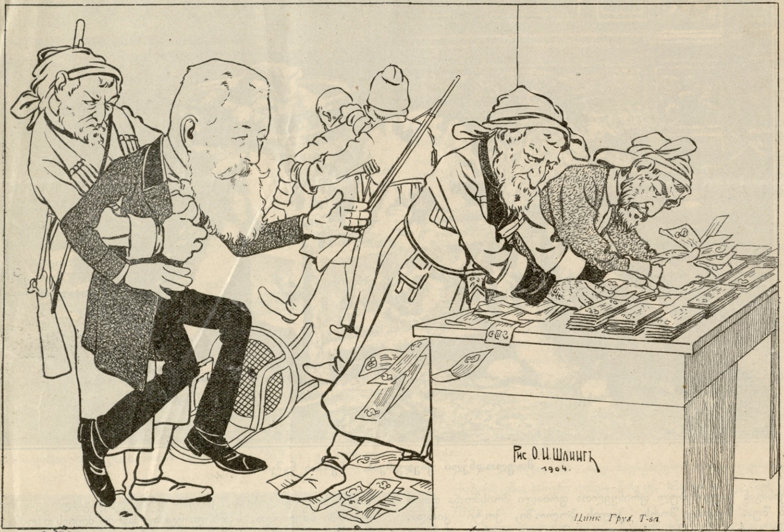

დირექტორი უახალებს: ნუ ამირევთ მაგ ვექსილებს! თუ წაღება გინდათ, ნუ ურევთ, რიგზე აწყვია და ეგრე წაიღეთ!...

როდის იყო მართალი „ჩერნომორსკი ვესტნიკის“ რედაქტორი?

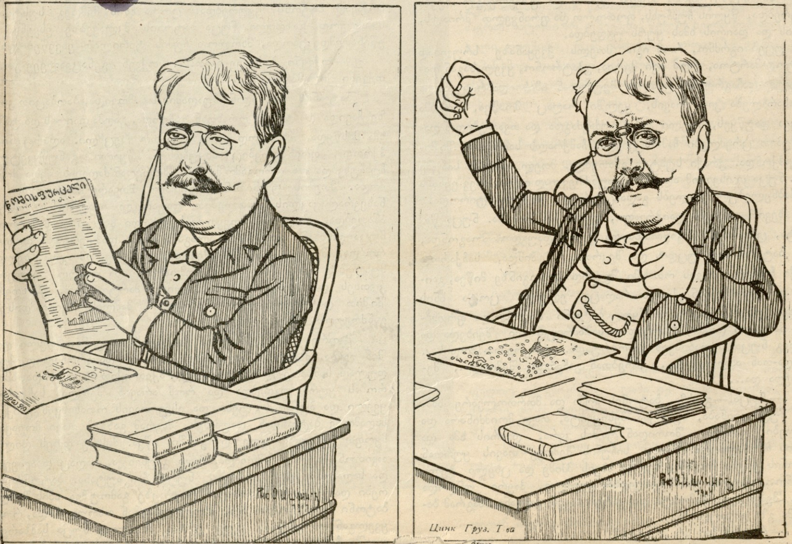

...რა მშვენიერს და მახვილ კარიკატურებს ჰბეჭდენ „ცნობის ფურ-... (ქალაქის მოურავის არჩევნების გამო დაბეჭდილ კარრიკატურაზე)

...და სულელურ კარიკატურებსა ჰბეჭდვენ „ცნობის ფურ-... ...ს შესახებ დაბეჭდილ კარრიკატურაზე)

რედაქტორ-გამომცემელი ალ. ჯაბადარი.